

# Výtah

**Hněv je jako plamen, který spaluje veškeré naše sebeovládání, nutí nás k tomu, abychom mysleli, říkali a dělali věci, kterých budeme později litovat.**

**R.F. Baumeister**

Díval se z okna metra na míhající se tunel a přemýšlel, čím si zasloužil, že na něj zase vyšla pracovní sobota. Místo toho, aby teď někde seděl s přáteli, vypustil veškeré pracovní a vlastně nejen tyto starosti z hlavy, čekala ho noční směna. Kolikrát si říkal, že se prostě ozve. Není přece jediný, kdo mohl úkol který dostal udělat. Teď už stejně bylo pozdě uvažovat nad tím, prostě mu nezbývalo, než to nějak zvládnout. Dlouze zívl a uvědomil si, že se mu chtělo spát už před pár hodinami. Jak tohle zvládne...

Na stanici metra kde vystupoval, bylo jen pár lidí, - určitě se chystají někde za zábavu na rozdíl ode mě,- říkal si když pozoroval jejich tváře většinou s náznakem úsměvu a ne znechucení, jako ta jeho. Když vyšel z budovy ven, uvědomil si, že během jeho cesty začalo pršet. Přehodil si proto přes hlavu kapuci a svižným tempem se vydal do práce. Teoreticky mohl tuto noc pracovat z domu, ale nechtěl riskovat, že by došlo k výpadku jeho připojení a v práci se mu nekonec celkově líp dělalo. Asi ho částečně motivovalo i to prostředí. Temná deštivá noc, před sebou dobrých deset hodin práce, co víc si v sobotu večer přát...

Otevřel hlavní dveře budovy kartou a procházel kolem recepce. Recepční byl nebo byla asi na obchůzce, protože u počítače nikdo neseděl. Netušil, na koho dnes mohla vyjít směna, ale kdyby to byl ten sympatický chlapík se kterým si tak dobře popovídal posledně, mohla by být takhle noc alespoň o něco příjemnější. Uvidím, pomyslel si, stavím se tu později. Prošel přes další dveře a vstoupil rovnou do výtahu. Tohle měl rád, přes víkendy byl vždy jeden výtah jakoby zaparkovaný v prvním patře kde se teď nacházel. Budova vlastně neměla žádné přízemí, protože o patro níž byl jen sklep. Zmáčknu tlačítko pro čtvrté poschodí a podíval se na sebe do zrcadla. Musím si zapamatovat jak teď vypadám a srovnat to s tou hrůzou na kterou se budu dívat ráno, až půjdu domů, pomyslel si. Dveře se otevřely, vystoupil a opět použil kartu aby se dostal na patro kde pracoval.

Měl pocit, že je něco špatně. Jakoby zapomněl jak obrovský je rozdíl mezi tím, když je tady na chodbách plno lidí přes den a jak děsivě působí ta prázdnota v noci, ještě když někdo nechal jen minimum světel rozsvícených. Vlastně jen ta, která byla v místech kde se chodby křížovaly. Zbytek koridorů tonul v šeru. Samozřejmě je jeho kancelář úplně nejdál z celého patra, - co jiného při mém štěstí čekat. Pomalu procházel chodbou a slyšel jen zvuky vlastních kroků. Ne že by byl nějaký zbabělec, ale napadla ho tisíc a jedna věc která by ho vyděsila k smrti a byl rád, že tady není nikdo, kdo by mu nějaký takový naschvál vyvedl. Když procházel kolem zavřených dveří, podíval se vždy na jmenovku a vybavil si tvář kolegy jehož pracovnu právě minul. Musel se pousmát při vzpomínce na některé z nich, bude fajn je zase příští týden vidět. Tak, konečně stál před dveřmi své kanceláře a vkládal klíč do zámku. V místnosti byla tma, ale stačilo jen sáhnout po vypínači a hned se cítil mnohem líp. Vyndal z batohu notebook, zapnul ho, zadal heslo a šel si pro kafe. Stejně chvíli trvá než vše naběhne jak má a na šálek, který ho osvěží měl opravdu chuť. Stroj při přípravě dělal obvyklý rámus, ale jakoby zaslechl i něco jiného. Jakoby přes tu vzdálenost která ho od výtahu dělila slyšel, že výtah jede. Divné, řekl si, ale pak se uklidnil tím, že asi jen recepční zjistil, že opět přišla jeho doba prověřit všechna patra. Tohle nechápal. Bez karty se tady nikdo nedostane a díky systému který byl na recepci k dispozici bylo i přesně vidět v které části budovy se kdo nachází. Přesto museli co hodinu na noční směně kontrolovat každé patro. Byla slušnost nechávat dveře pootevřené pokud byl člověk u sebe v kanceláři, ale dnes si říkal, že je raději zavře a nebude muset řešit obvyklé formality jako bylo poznačení osobních údajů do zápisu o přítomnosti.

Vrátil se k sobě do kanceláře, spustil co potřeboval, ještě jednou překontroloval jestli je vše jak má a pustil se do práce. Když se hodině podíval na hodinky, v duchu ocenil že alespoň to že tu jen tak nesedí mu pomáhá v tom, že se čas tak nevěče. Dostal chuť na cigaretu. Vylovil krabičku z batohu, zapalovač měl v kapse a vyšel směrem k výtahu. Bylo fajn i těch pár kroků co měl před sebou, protože při sezení u počítače ho ani nenapadlo se protáhnout, jak moudře radily letáky vyvěšené po chodbách. Přivolał výtah a vzpomněl si na film o kterém mu vykládala mamka, ještě když byl malý. Byla v něm zamčená budova, ve které zůstali naživu jen vrah a žena, která se snažila přežít do doby než dorazí pomoc tak, že jezdila výtahy sem a tam, aby ji vrah nemohl dopadnout. Nebyl tam klasický výtah, ale páter noster a o to to bylo děsivější. Ten pocit, kdy se rozhodujete jestli jet a děsit se toho, že tak vběhnete do náruče někomu kdo usiluje o váš život, nebo zůstat a riskovat, že vás chytne dřív než stihnete utéct ve chvíli kdy poznáte, že se blíží. Vstoupil do výtahu a navolil jedničku. Výtah se pohnul a na zlomek vteřiny v něm zhaslo světlo. Udělalo se mu trochu divně a docela ho přešla chuť i na tu cigaretu. To si snad fakt už ze mě dělají srandu s tím vším, napadlo ho. Jenže nevěděl vlastně komu tuhle výčitku adresovat, jestli výrobci výtahu, výrobci osvětlení, nebo dodavateli elektrického proudu. Došel do kuřárny a když si uvědomil že se musí vrátit na patro, vůbec se mu nechtělo. Podívám se ještě na recepci, pomyslel si a vydal se tím směrem. Zase nikdo. Recepci osvětlovaly jen tři monitory, které ukazovaly záběry z kamer a mapu celé budovy. Nic, zkusím to později, pomyslel si a vracel se k výtahu. Tentokrát se cesta obešla bez bliknutí světel a on se o dost klidnější vydal ke své kanceláři. Cítil se teď docela v pohodě... Sakra. Nene, tohle je nějaká blbost, prostě je to blbost a já mám z toho nervy pomyslel si, když si uvědomil, že jedny dveře od kanceláře jsou otevřené. Rozhodně byly všechny zavřené, když tudy procházel a to dokonce dvakrát. Nebylo nic slyšet a jemu se rozhodně nechtělo cokoli zjišťovat, dokonce se přistihl, že když šel kolem dveří, zrychlil krok. Nevím kdo by měl co dělat v kanceláři, která zůstala opuštěná po kolegovi který se před nějakou dobou odstěhoval i s rodinou do jiného města. Došel až do své kanceláře a opravdu zprudka za sebou zabouchl dveře. Měl chuť to teď všechno vypnout a dodělat zbytek úkolů z domu. Na tohle fakt neměl chuť, tvrdnout tady do rána. Pak se ale zase pustil do práce a čas ubíhal znova o něco rychleji. Další hodina a půl za mnou. Zajít na cigaretu, ptal se sám sebe... Ale jo, prostě nebudu řešit, že to tady působí jak interiér pro horor. Že trochu přecenil svou odvalu si uvědomil ve chvíli kdy začal schválně nahlas něco zpívat. Dělal to vždy, když se bál a nechtěl cokoli slyšet. Nechtěl, ale slyšel... Tohle byl pláč. Byl slyšet z těch otevřených dveří. Někdo tam byl a bylo slyšet jeho vzlykot za dveřmi místnosti, která ani neměla být otevřená. Pomalu se blížil ke dveřím a hrozná rána, která se ozvala po přibouchnutí, ho neskutečně vyděsila. Tak a dost, je mi úplně jedno kdo nebo co tam je, tohle řešit nebudu a taky nebudu řešit, jestli mi pak doma vypadne připojení. Doslova doběhl k sobě do kanceláře, zamkl se tam, naplánoval část práce tak, že pokud stihne metro, které jede za 7 minut, tak si tím přesunem ani nezpůsobí časový skluz, vypnul počítač, zabalil všechny své věci které sebou měl a dvakrát ze zhluboka nadechl než otevřel dveře kanceláře. Naštěstí mohl zvolit jinou cestu k výtahu, která nevedla kolem dveří, které ho tak vyděsily. Přivolał výtah, nastoupil, sjel dolů, vystoupil, prošel kolem prázdné recepce a myslel že se o něj pokusí mdloby. Budova byla zamčena. Tohle se sakra přece nikdy nedělalo. Absolutně netušil stejně jako většina lidí, kde je nějaký nouzový východ a kdyby se cokoli stalo, automaticky by šel tímto vchodem. A někdo to zamkne... To fakt není normální, recepční je kdoví kde, prostě paráda. Tohle ho fakt naštválo a strach, který cítil, zlost násobil. Co teď? Podívá se, jestli tady má recepční osobní věci, což by svědčilo o tom, že tady je. Nakoukl přes pult a trochu ho uklidnilo když zahlédl svačinu, nějaký časopis, identifikační kartu a balíček cigaret ležící na stole. Prostě si tady sednu a počkám na něj, řekl si a uvelebil se na židli, kde by normálně vůbec neměl co dělat. Díval se na záběry kamer jestli neuvidí recepčního na obchůzce, ale na žádném záběru se nic nehýbalo. Jakoby jím projel elektrický proud ve chvíli, když zadrnčel telefon. Trvalo mu 3 vteřiny než se z toho šoku probral a podíval se na displej. Bylo tam číslo jeho telefonu, který měl v kanceláři na stole. Zvedl sluchátko. Ahoj, to jsem já, zaznělo. Okamžitě poznal hlas člověka jehož identifikační karta ležela před ním na stole. Ahoj, odpověděl. Prosím tě stav se k sobě do kanceláře, vypadá to že u tebe někdo rozbil vyplň dvěři a nevím, jestli se něco neztratilo. Díval jsem se, že by měla být budova prázdná, ale každopádně to musíme sepsat. Stav se, prosím, hned, než půjdeš domů. Ok, odpověděl

a i když se mu moc nechtělo, položil sluchátko, podíval se naposledy na záběry z kamer a vykročil směrem k výtahu. V okamžiku kdy se otočil, na záběru která monitoroval jeho patro se na konci chodby mihnul bílý stín...

Kdyby mohl vyjádřit na stupnici od jedné do desíti jak moc se mu nechtělo nastoupit do výtahu, neváhal by ani vteřinu, ale prostě musel. Nechtěl riskovat nějaké pozdější problémy a nechtěl do telefonu recepčnímu vysvětlovat, že se z nepochopitelných důvodů bojí. Nastoupil do výtahu, zmáčknul tlačítko s číslem 4 a výtah se rozjel. V tu chvíli mu hlavou bleskla vzpomínka na kolegu, jehož bývalá kancelář mu způsobila takové nervy. Nebyli tehdy kdovíjací přátelé, ale toto rozhodně neplatilo o kolegově manželce. Poznal jí na firemní akci a od první chvíle si byl jistý, že by ho chtěla. Byla to pak už jen otázka času, kdy tohoto faktu využije a na rozdíl od ní neměl žádné výčitky svědomí. Ale to už je relativně dávno, ani se tehdy nestihli rozloučit, když kolega tady v práci končil... Z myšlenek ho vyrušilo podivné trhnutí výtahu a ve chvíli, kdy se výtah definitivně zastavil, byl již ponořený ve tmě. Zůstal mezi třetím a čtvrtým patrem. Teď už nebyl ani našťvaný, teď už se jen bál. Fakt hnusně. Zhluboka dýchal a každou vteřinu si hrozně přál ať se výtah znova rozsvítí a dojede tam, kde touto dobou měl už být. Místo toho to zase slyšel, zase ten pláč. Zdálo se mu, že se za ním něco mihlo, ale to byla hloupost, na stěnách výtahu byla skla. Otočil se a v jednom z nich ji uviděl. Stála v dálce, natahovala k němu ruce a vzlykala. Jenže tam nebyla sama, kdesi za ní byl ještě někdo a pomalým krokem se k ní přibližoval...Trhnulo s ním, jak se výtah rozjel a světla byla opět v provozu. Stejně rychle jak se výjev v zrcadle objevil i zmizel a výtah pak bez dalších problémů dorazil do čtvrtého patra.

Chtěl to mít všechno co nejrychleji za sebou, všechno to, co ho tento večer potkalo, už bylo trochu moc. Vyšel z výtahu a rozhodl se během vteřiny zvolit cestu při které mine kancelář svého bývalého kolegy, jenomže po pár krocích mu to stejně přišlo zbytečné. Slyšel i na tu vzdálenost, že se právě tam někdo hrozně křičí. Rozeznal ty hlasy a to bylo nejhorší. Kolega nadával své manželce, rozeznal slova jako nevěra, děti, odchod...Bylo slyšet jen její pláč. Pak nastalo ticho, které protnul až její hrozný křik plný utrpení. V tu chvíli byl už kousek od své kanceláře a uvědomil si, že situace je ještě horší. Dveře vůbec nebyly poškozeny. V tu chvíli nevěděl kdo a proč mu na recepci volal, ale šlo jen o to ho dostat zpátky na tohle patro. Rozběhl se směrem k výtahu. Křik z kanceláře kolegy postupně slábl a přišlo mu, že takhle nějak slábne křik člověka, ze kterého pomalu vyprchává život. Přivolal výtah a každá vteřina se mu zdála nekonečná. Konečně dorazil. Nastoupil, dveře se zavřely, výtah se rozjel...a zhasnul. Teď už si byl jistý, že tohle asi nebude projížďka. Skla jakoby přestala existovat a on byl najednou v místnosti jejíž výjev před chvílí jen slyšel. Ona seděla na zemi, z nosu jí tekla krev. Jeho kolega nad ní stál a vyčítal jí nevěru, o které se dověděl. Neměla šanci cokoliv říct, protože kdykoliv se o to jen pokusila dostala další ránu. Situace byla pořád horší a když pak zahlédl v jeho ruce nůž, bylo mu jasné jak to dopadne. Když do ní nůž vnikal, byla v jejích očích jen němá výčitka a ty oči se v tu chvíli divaly na něj. Její křik kolegu jakoby vyprovokoval k dalšímu a dalšímu běsnění, dokud nestál nad tichým bezvládným tělem. Po tomhle se výjev jakoby pomalu začal ztrácet a poslední co viděl bylo to, jak kolega něco jakoby hledá a ze šuplíku ve stejné místnosti vytahuje provaz, stejným nožem ho kus odřezává a váže...V tu chvíli se výtah opět ponořil do tmy a bylo vidět jen problikávající čísla pater. Po tomhle všem chtěl už jen dojet zpět do prvního a dostat se odsud i kdyby měl hlavní dveře rozbít. 3...2...1.....S. Moc dobře věděl, že nahoře zmáčknul 1, ale to už teď bylo jedno. Dveře výtahu který dorazil do sklepa se otevřely a ve světle nouzového osvětlení rozeznal dvě postavy. Čekali na něj...

**David Cwik**